



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 256/2025
12.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА - адвоката Владимира Бељанског и Бојана Папића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К-ПО4 66/2022 од 08.07.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 766/24 од 12.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 12.03.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА - адвоката Владимира Бељанског и Бојана Папића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К-ПО4 66/2022 од 08.07.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 766/24 од 12.12.2024. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К-ПО4 66/2022 од 08.07.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године. Према окривљеном изречена је мера безбедности забрана вршења дужности одговорног лица у правном лицу у трајању од пет година и обавезан је на плаћање трошкова кривичног поступка док је оштећеном досуђен имовинскоправни захтев у износу од 11.963.150,00 динара, па је окривљени обавезан да оштећеном наведени износ плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 766/24 од 12.12.2024. године, усвајањем жалбе ВЈТ у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције у погледу одлуке о трошковима поступка, преиначена је пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К-ПО4 66/2022 од 08.07.2024. године, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног обавезао да накнади трошкове настале ангажовањем браниоца по службеној дужности и то ВЈТ у Новом Саду, Посебном одељењу за сузбијање корупције у износу од 31.500,00 динара и Вишем суд у Новом Саду, Посебном одељењу за сузбијање корупције у износ од 90.375,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Браниоци окривљеног АА - адвокат Владимир Бељански и Бојан Папић поднели су захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, док из образложења захтева произилази да га подносе и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе и одложи извршење пресуде Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К-ПО4 66/2022 од 08.07.2024. године.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Браниоци окривљеног у образложењу поднетог захтева указују на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводећи да фотографије екрана (screenshot) које је окривљени наводно слао оштећеном, не могу бити доказ у форми у којој су достављени током кривичног поступка. Наиме, увид у одштампане фотографије екрана није начин на који се у складу са одредбама ЗКП доказује садржина електронске документације.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП прописано је да је исправа сваки предмет или рачунарски податак који је подобан или одређен да служи као доказ чињенице које се утврђује у поступку (члан 83. став 1. и 2).

Одредбом члана 138. став 1. ЗКП прописано је да се доказивање исправом врши читањем, гледањем, слушањем или увидом у садржај исправе на други начин, а у ставу

4. истог члана да се, веродостојност садржаја исправа, осим исправа из става 2. овог члана, утврђује извођењем других доказа и оцењује у складу са чланом 16. став 3. овог законика.

Имајући у виду наведено, фотографије екрана које је окривљени слао оштећеном, по ставу овог суда, представљају исправе које су подобне да се користе у кривичном поступку, а веродостојност истих суд је утврђивао и ценио у контексту осталих изведених доказа, по слободном судијском уверењу.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да побијане пресуде нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, како се то неосновано указује у поднетом захтеву бранилаца окривљеног, адвоката Владимира Бељанског и Бојана Папића.

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Браниоци окривљеног у захтеву истичу и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено. Међутим, у образложењу наведене повреде не указују на који начин је кривични закон повређен, већ наводе да одбрана окривљеног уопште није била контрадикторна и нелогична у погледу пријема новца од стране фирме из Лондона, те да је тачно да је у одбрани окривљеног било одступања у погледу начина који је новац пренет у Лондон, али то не мења чињеницу да је новац напослетку предат представнику фирме у Лондону, ради уплате на рачун фирме и даљег пласмана у складу са уговором закљученим са оштећеним, а евентулане друге контрадикторности и нелогичности у одбрани не могу бити довољне да се потпуно оспори валидност предметне признанице од које зависи постојање елемената кривичног дела. Остало је нејасно које се то конкретне контрадикторности и нелогичности у одбрани, које је наводно утврдио суд, повезују са предметном признаницом и зашто је чине неприхватљивом. Браниоци наводе да није било могуће поуздано утврдити чињенице које представљају елементе бића кривичног дела за које је окривљени осуђен и уколико је окривљени заиста проследио новац фирми из Лондона онда он није искористио свој положај одговорног лица, није могао за себе да прибави противправну имовинску корист а ова околност би искључила и постојање умишљаја код окривљеног да изврши кривично дело. Захтевом се истиче и да се окривљени у својој одбрани изјаснио да је аутомобил у вредности од 20.000 евра купио од свог новца, али у корист фирме, и да је тај износ требало да му буде рефундиран до чега није дошло због пословних и финансијских проблема у које је фирма накнадно запала, те да у току кривичног поступка нису утврђени било какви други расходи окривљеног који би потврдили тезу да је спорни новац оштећеног задржао за себе и евентуално трошио. Такође, у побијаним пресудама није правилно утврђено да је окривљени извршио предметно кривично дело са директним умишљајем.

Захтевом за заштиту законитости се истиче и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено. Међутим, у образложењу наведене повреде не указује се на који начин је одлуком о кривичној санкцији или о одузимању имовинске користи или о опозивању условног отпуста повређен закон, већ се наводи да суд није утврдио да се оправдано може сматрати да би даље вршење

дужности одговорног лица у правном лицу од стране окривљеног било опасно, тачније није се бавио утврђивањем ове опасности.

Изнети наводи бранилаца окривљеног, по налажењу овога суда, представљају оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним одлукама и оцене доказа дате од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним пресудама.

Како, дакле, браниоци окривљеног у захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означавају повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев бранилаца окривљеног, у овом делу, оценио недозвољеним.

Поред наведеног, браниоци у захтеву наводе и да је пресуда морала садржати разлоге који дају одговор на све суштинске аспекте чињеничне и правне аргументације странака и приложених доказа, као и да је о чињеницама које су предмет доказивања постојала знатна противречност између онога што је суд навео у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, на који начин се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Такође се истиче и повреда члана 460. ЗКП, наводима да се другостепени суд није осврнуо на наводе жалбе везано за финансијску документацију.

Наведене повреде не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд и у овом делу захтев бранилаца окривљеног оценио недозвољеним.

Поред наведеног, у поднетом захтеву се наводи и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено, међутим, како браниоци окривљеног у захтеву уопште не наводе у чему се састоји наведена повреда закона, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само одређење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

У поднетом захтеву за заштиту законитости браниоци окривљеног истичу повреду члана 6. став 3. тачка д) Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, а чиме се у суштини указује на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора

доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободe окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносиоци захтева за заштиту законитости уз захтев нису доставили одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА нема прописан садржај.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА - адвоката Владимира Бељанског и Бојана Папића, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев бранилаца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио, на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 485. став 4. и 484. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић